

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/48/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119391336
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6119391336.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného spoločnosťou: Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: Z. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. XXXX/X, T., štátny občan SR, o zaplatenie 4.710,03 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 46Csp/23/2020-145 zo dňa 29.07.2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n**
e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie sa opiera o ust. § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 52 ods. 1, 2, § 54a, § 879v, § 100 ods. 1, § 101, § 103 Občianskeho zákonníka.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že na základe Zmluvy o úvere dostupná pôžička zo dňa 11.02.2016 uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom poskytol veriteľ žalovanému pôžičku - spotrebiteľský úver v celkovej sume 5.000,- eur. Pôžičku sa žalovaný zaviazal splatiť v 96 mesačných splátkach po 95,92 eur. RPMN bola v zmluve určená na 18,3 %, priemerná hodnota RPMN bola 10,97 %, výška ročnej úrokovej sadzby 16,90 %. Termín konečnej splatnosti bol stanovený na 25.02.2024. Celková suma pôžičky s nákladmi predstavovali 9,207,16 Eur. Splatnosť mesačnej splátky bola 25. dňa v mesiaci, pričom prvá splátka bola splatná 25.03.2016. Súčasťou zmluvy boli všeobecné obchodné podmienky.

Podľa súdu prvej inštancie žalobca nepreukázal, či žalovaného vyzval na zaplatenie nedoplatku a upozornil ho na možnosť zosplatenia úveru. Z listinných dôkazov mal súd prvej inštancie iba za preukázané, žalobca úver zosplatnil dňa 02.01.2017, pričom žalovaného o tom informoval listom zo dňa 03.01.2017, v ktorom ho vyzval na úhradu dlžnej sumy 5.189,83 eur jednorázovo do 10 kalendárnych dní. Zásielka sa pôvodnému žalobcovi vrátila z adresy v X. s označením „neprevzatá v odbernej lehote“. Podľa súdu prvej inštancie žalovaný podľa aktuálneho stavu úveru uhradil do zosplatenia úveru celkovo na úvere sumu 559,96 eur. Úhrada splátok v uvedenej výške titulom tohto úveru je nesporná. Rovnako

z výpisu vyplýva, že posledná splátka bola uhradená 25.08.2016, aj to v sume 90,36 eur, t. j. nie v sume určenej splátky 95,92 eur. Nasledujúca splátka splatná 25.09.2016 nebola uhradená.

Súd prvej inštancie prednostne v konaní považoval za spornú pasívnu legitímáciu žalovaného. Pod vecnou legitímáciou, či už aktívnou alebo pasívnou sa vo všeobecnosti v občianskom súdnom konaní rozumie oprávnenie alebo povinnosť účastníkov vyplývajúce z hmotného práva. Vecnú legitímáciu má ten z účastníkov, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje.

Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že žalovaný v priebehu celého sporu namietal, že úverovú zmluvu v S. C. nepodpisal. Uviedol, že ak by aj podpis na zmluve bol jeho, došlo k jeho zneužitiu Z. K.. Uvedené tvrdenie opieral aj o čestné vyhlásenie Z. K., v zmysle ktorého menovaná tvrdila, že ide o jej pôžičku a zaväzuje sa ju platiť. Uvedené opieral aj o iné nepriame dôkazy, ako je zmluva o pôžičke medzi ním, Z. K. a pani N.. Z uvedenej listiny však súd prvej inštancie nemal za preukázané prevzatie pôžičky, ktorá bola predmetom sporu a súhlas veriteľa, a tak na takýto dôkaz predložený žalovaným neprihliadal. Spornosť pasívnej legitímácie však vykonaným dokazovaním nebola odstránená. Súd prvej inštancie preto vychádzal zo skutočnosti, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má charakter súkromnej listiny. Pri posudzovaní žalobného nároku súd prvej inštancie vychádzal z tzv. „negatívnej dôkaznej teórie“. V prejednávanej veci súd prvej inštancie preto vychádzal aj zo záverov uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/81/2010, podľa ktorého: „Samotná skutočnosť, či účastník konania vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkmi v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho - ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti.“

Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že dôkazné bremeno zaťažovalo žalobcu, ktorý však v konaní nenavrhol vykonať žiaden dôkaz, ktorý by vyvrátil tvrdenia žalobcu o tom, že zmluvu o úvere neuzatváral. Súd prvej inštancie v tomto smere poznamenal, že ak by aj podpis na zmluve patril žalovanému, jeho procesná obrana spočívala v tvrdeniach, v zmysle ktorých bolo zrejmé, že nikdy nemal úmysel takúto zmluvu podpísať a bola mu pravdepodobne podstrčená. V takomto prípade musí súd prvej inštancie ex offo vyhodnocovať konanie žalovaného ako rozpor vôle a prejavu, ktoré má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy. Súd prvej inštancie zdôraznil, že žiadna zo strán sporu nenavrhol vykonať taký dôkaz, ktorý by odstránil spornosť uzatvorenia zmluvy žalovaným. Navyše, v zmysle vyššie citovanej negatívnej dôkaznej teórie, dôkazné bremeno zaťažovalo žalobcu, ktorý nenavrhol vykonať žiaden dôkaz, ktorý by žalovaným spochybnený nedostatok pasívnej legitímácie odstránil. Na základe uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že pasívna legitímácia žalovaného nebola preukázaná, a tak súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol.

Považoval za potrebné zdôrazniť, že žalobca v žiadosti o pokračovanie v konaní na príslušnom súde tvrdil, že podáva žalobu aj voči Z. K. a bude žiadať spojenie vecí. Lustráciou súdu prvej inštancie nebolo preukázané, že by takáto žaloba podaná bola a právny zástupca žalobcu na pojednávaní takúto skutočnosť neuviedol, a tak súd prvej inštancie tvrdenie žalobcu vyhodnotil ako potenciálny budúci procesný návrh, ktorý v čase rozhodovania súdu nemal za preukázaný.

Pre úplnosť súd prvej inštancie konštatoval, že sa navyše zaoberal v zmysle § 54a OZ skutočnosťou, či žalobcom uplatnená pohľadávka nie je premlčaná. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že právny predchodca žalobcu (Poštová banka, a. s.) a žalovaný uzatvorili dňa 11.02.2016 zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z., ktorá je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. OZ, keďže právny predchodca žalobcu ako dodávateľ konal pri plnení a uzatváraní zmluvy v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3 OZ) a žalovaný ako spotrebiteľ - fyzická osoba nekonal pri uzatváraní zmluvy v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti (§ 53 ods. 4 OZ). Ďalej mal súd prvej inštancie za nesporné, že posledná riadna úhrada bola vykonaná najneskôr za mesiac august 2016 (avšak ani táto úhrada nebola riadna, pretože nebola uhradená celá suma splátky). Z výpisu z aktuálneho stavu úveru mal súd prvej inštancie za preukázané, že omeškanie s plnením úveru nastalo splátkou splatnou dňa 25.09.2016, t. j. nasledujúci pracovný deň, a tak žaloba podaná dňa 30.06.2019 bola podaná po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby.

Podľa súdu prvej inštancie vzhľadom na to, že konanie začalo za účinnosti § 54a OZ (po 05.12.2018) a jeho predmetom je nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, súd prvej inštancie predovšetkým ex offio skúmal, či žalobcom uplatnené právo nie je premlčané (§ 54a OZ v spojení s § 879v OZ). Podľa § 54a OZ totiž nemožno vymáhať premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy. V zmysle dôvodovej správy k zákonu č. 343/2018 Z. z., ktorým bol Občiansky zákonník doplnený o predmetné ustanovenie, sa vymáhaním premlčaného práva rozumie súdne konanie, exekučné konanie a rozhodcovské konanie.

Podľa súdu prvej inštancie tiež nebolo nesporné, že žalobca pre neplnenie zmluvných podmienok žalovaným úver zosplatnil. K predčasnému zosplatneniu došlo najneskôr pre neuhradenie splátky splatnej dňa 25.09.2016, čo vyplynulo z výpisu z aktuálneho stavu úveru. Ďalej dôvodil, že podľa § 103 druhej vety OZ ak sa pre nespĺnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Citované ustanovenie teda jednoznačne viaže začiatok plynutia premlčacej doby na dátum zročnosti nesplnenej splátky. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/34/2018 z 18.10.2018, podľa ktorého: „Ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka je teda úpravou všeobecnou (lex generalis) a ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k nemu je lex specialis, t. j. osobitnou úpravou, ktorá má pred aplikáciu všeobecnej úpravy prednosť. Preto, ak z ustanovenia druhej vety § 103 Občianskeho zákonníka, ktorá predstavuje špeciálnu úpravu vyplýva, že v prípade predčasnej splatnosti celého dlhu začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti tej splátky, ktorá zosplatnenie celého dlhu vyvolala, a z ust. § 101 Občianskeho zákonníka, ktorá je všeobecnou úpravou, vyplýva odlišný režim určenia začiatku plynutia premlčacej doby, je zrejmé, že prednosť má úprava druhej vety § 103 Občianskeho zákonníka a počiatok plynutia premlčacej doby bude viazaný na zročnosť tej splátky, ktorá zosplatnenie celého dlhu vyvolala. Aplikácia § 101 Občianskeho zákonníka bude potom vo vzťahu k druhej vete § 103 Občianskeho zákonníka namiesto, len pokiaľ sa jedná o dĺžku premlčacej doby (3 roky), nakoľko ustanovenie § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka inú úpravu ohľadne dĺžky premlčacej doby neustanovuje.“

Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že podľa rozhodovacej praxe súdov, ak došlo zo strany dodávateľa k využitiu práva na zosplatnenie dlhu v súlade s § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ, premlčacia lehota v zmysle druhej vety § 103 OZ začne plynúť odo dňa zročnosti tej splátky, od splatnosti ktorej uplynuli 3 mesiace a omeškanie s ňou trvá (pre ktorú k zosplatneniu došlo), ktorá zosplatnenie vyvolala. Rovnako Krajský súd v Trenčíne v rozsudku sp. zn. 19Co/42/2017 zo dňa 18.01.2018 vyslovil názor, že aj keď v prípade spotrebiteľskej zmluvy má dodávateľ podľa § 53 ods. 9 OZ povinnosť čakať s využitím práva na predčasné zosplatnenie (§ 565 OZ) ešte tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky, nič to nemení na tom, že premlčacia doba sa aj v takomto prípade začína počítať odo dňa zročnosti tejto omeškanej splátky (§ 103 druhá veta OZ). Je pravda, že týmto zákonodarca de facto skrátil premlčaciu dobu pre takýto prípad o tri mesiace (keďže prvé tri mesiace omeškania dlžníka so splátkou dodávateľ nemôže ešte zosplatniť dlh, lebo by porušil ustanovenie § 53 ods. 9 OZ), avšak premlčacia doba nie je fixný inštitút a je právom zákonodarcu stanoviť pre jednotlivé prípady premlčaciu dobu odlišne (napr. pri právach z prepravy je stanovená jednoročná premlčacia doba). Premlčacia doba v trvaní 2 a trištvrté roka sa javí byť dostatočná na to, aby veriteľ uplatnil svoj nárok na plnenie celého predčasne zosplatneného dlhu na súde.

V danom prípade podľa súdu prvej inštancie došlo k zosplatneniu dlhu pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 25.9.2016. Z uvedeného bolo zrejmé, že 3-ročná premlčacia doba podľa § 103 druhej vety OZ začala najneskôr plynúť dňa 26.09.2016 a uplynula dňa 26.09.2019. Keďže žalobca podal žalobu na Okresnom súde Banská Bystrica dňa 30.09.2019, stalo sa tak po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby, preto súd aj z uvedených dôvodov žalobu z dôvodu premlčania zamietol.

O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný mal vo veci plný úspech, preto mal právo na náhradu trov konania. Nakoľko si však tieto neuplatnil a v konaní mu ani žiadne preukázateľne nevznikli, súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

4. V zákonnej lehote podal odvolanie voči citovanému rozsudku žalobca z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobca v prvom rade poukázal na to, že v konaní si splnil svoju dôkaznú povinnosť a súdu predložil zmluvu o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sú uvedené údaje žalovaného ako zmluvnej strany, ktorej bol poskytovaný úver a zároveň bola predmetná zmluva žalovaným vlastnoručne podpísaná. Žalobca tak svoje tvrdenia o uzatvorení zmluvy medzi postupcom a žalovaným riadne preukázal, a tak dôkazné bremeno ohľadom namietania či už pravosti podpisu alebo úmyslu uzatvoriť zmluvu sa prenieslo na žalovaného. Žalovaný žiadnymi relevantnými

dôkazmi svoje tvrdenia nepodložil, a preto bolo neprípustné, aby žalobca bol povinný znášať dôkazné bremeno na vyvrátenie účelových tvrdení žalovaného. Žalobca sa nestotožnil ani s právnym posúdením týkajúcim sa premlčania. V súvislosti s premlčaním nároku žalobca zdôraznil, že neuplatnenie práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka do splatnosti nasledujúcej splátky spôsobuje zánik uvedeného práva veriteľa. Podľa žalobcu bolo preukázané, že žalovaný bol v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru v omeškaní s plnením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Podľa názoru žalobcu právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť zaniká splatnosťou najbližšie nasledujúcej splátky, pričom mimoriadna splatnosť úveru nemohla byť v posudzovanom prípade vyhlásená pre nesplnenie inej splátky, než ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti bezprostredne predchádzala, v danom prípade splátky splatnej dňa 25.12.2016. V zmysle uvedeného mal žalobca za to, že oprávnenie postupcu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 25.09.2016 zaniklo v súlade s ust. § 565 OZ splatnosťou ďalšej splátky úveru. Z uvedených dôvodov je podľa žalobcu zrejmé, že v prípade ak právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v podaní zo dňa 02.01.2017, toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 25.12.2016 a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľa s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania, nakoľko nárok uplatnený žalobou nemožno považovať za premlčaný. Preto navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe žalobcu vyhovie, resp. v zmysle § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že žiadnu pôžičku si nevzal, pričom nemá ani papier o pôžičke a taktiež ani peniaze nikdy nedržal v rukách.

6. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania žalobcom v rozsahu danom ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu zamietol a vo výroku o nároku na náhradu trov konania, podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

7. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosť rozhodnú pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

8. Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

9. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne ustálil, že došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere, ako aj k postúpeniu uplatnenej pohľadávky. Taktiež s poukazom na § 101, § 103, § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka správne vyhodnotil, že uplatnený nárok žalobcu je premlčaný, nakoľko k nezaplateniu prvej splátky došlo už v septembri 2016.

10. Odvolaciu námietku žalobcu týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia začiatku plynutia premlčacej doby spočívajúcu v tom, že vzhľadom na druhú vetu § 565 OZ, v zmysle ktorej sa právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti celého úveru musí uplatniť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, v opačnom prípade zaniká s tým, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru nedošlo vzhľadom na splátku nezaplatenú v septembri 2016, ale v decembri 2016, od ktorej sa podľa názoru žalobcu odvíja jej splatnosť, a teda aj plynutie premlčacej doby, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že predmetná zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, a preto je potrebné na danú vec aplikovať ust. § 53 ods. 9 OZ, v zmysle ktorého

môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 OZ najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky za súčasného upozornenia spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Podľa odvolacieho súdu z uvedeného je zrejmé, že medzi ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a druhou vetou § 565 OZ je zrejmy rozpor, pretože v prípade, ak dôjde k omeškaniu sa dlžníka so zaplatením mesačnej splátky vyplývajúcej zo spotrebiteľského úveru, tak v zmysle § 53 ods. 9 OZ nemôže veriteľ uplatniť právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti takéhoto úveru do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, pretože by neuplynuli 3 mesiace od jej omeškania s jej zaplatením. Vzhľadom na uvedené potom súd prvej inštancie správne konštatoval, že ak došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere a postúpení z nej vyplývajúcej pohľadávky na žalobcu, táto je v celom rozsahu premlčaná s poukazom na ust. § 103 OZ, pretože k omeškaniu sa žalovaného so zaplatením prvej splátky došlo už dňa 26.09.2016, pričom žaloba bola podaná až dňa 30.09.2019. V tomto prípade súd prvej inštancie správne poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co 34/2018 a rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co 42/2017.

11. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa prvostupňový súd neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody žalobcu boli neopodstatnené, odvolací súd tento napadnutý rozsudok, ktorým žalobu zamietol, potvrdil.

12. Krajský súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o trovách konania, keďže tento výrok vykazuje vecnú správnosť a nebol napadnutý odvolacími námietkami.

13. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP a čl. 17 Základných princípov CSP. Žalovanému ako procesne úspešnej strane v odvolacom konaní vznikol v súlade s § 256 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania; odvolací súd však z obsahu spisu nezistil, že by žalovanému nejaké trovy v súvislosti s týmto konaním vznikli, resp. si žiadne neuplatnil, a preto mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (obdobne viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.02.2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018).

14. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)